

Vážené dámy, vážení pánové, milí vzácní hosté,

je mi ctí, že se společně s Vámi setkávám na místě, které je nejnvýraznějším připomenutím toho, že město Pardubice bylo během 2. světové války dějištěm významných národních událostí. V loňském roce jsem na tomto místě apeloval, abychom nikdy nezapomněli na hrdinské činy, díky kterým zůstala naše republika po druhé světové válce na mapě Evropy. Dovolte mi dnes, možná i v kontextu evropských i celosvětových aktuálních událostí, malou úvahu.

Naši otcové, dědové a pradědové bojovali za existenci naší vlasti, našeho národa. Chtěli, abychom i nadále mohli mluvit naším rodným, českým jazykem. Abychom si mohli užívat krásy a darů naší země a žili jako slušní lidé. Bohužel mám pocit, že se od cílů, za které naši předci dokázali položit život, vzdalujeme.

Na to všechno jsme v poslední době zapomněli, možná i rezignovali. A já to cítím jako dluh vůči těm, kteří v běhu dějin za tyto hodnoty bojovali a umírali. Moje generace díky Bohu žádný válečný konflikt nezažila. Proto budu považovat za osobní vítězství každého z nás, za malý hrdinský čin, když se nám podaří dluh našim statečným předkům splatit.

Dámy a pánové, paměť národa je zvláštní. Možná v sebeobraně, možná trochu z pohodlnosti z paměti vymazáváme to nepříjemné. Ale nikdy nesmíme z paměti vytěsnit hrdinský boj našich předků za to, abychom my dnes mohli žít dobře a šťastně. Velmi neskromně bych si proto přál, aby ti, jejichž hrdinství si připomínáme, byli při pohledu na nás a naše činy alespoň trochu spokojeni.
